

Da

Min Ven

Ædle

Hr. Jens Bræge

Gab Sin Ægte-Høyre-Haand til Sin

Brud

Vfr. Cathrine Soehel,

For

At leve tilsammen i, og med Gud
Sine Ægteskabs-Dage,

Blev dette,

Ikke efter de Moderne-Poeters Vis; men
i Oprigtighed den 17de Februarii 1775.

Fremsendt

af

Brudgommens oprigtige Ven,

Peder Doth.

BERGEN, 1775.

Trykt hos Hans Kongelige Majests. privileg. Bogtrykker, H. Dedecken.

Kgl. 141.

N:o I. 413.

÷ M.B.

REF ID

309

Hans Brundt

Nys laae jeg ned min Sørge-Pen ved Siden af Dens Kiste,
Om hvilken jeg og hver en Mand oprigtig dette vidste:
At Gud var Hende altting nok; naar Verden intet var,
Og stoed oprigtig paa sin Post til Hende man bortbar.

Ru skrører jeg en anden Pen og synger anden Tone:
Kom frem min Geist! jeg spørger dig, om du i Dag vil Krone
En gammel, brav, oprigtig Ven, som faaer i Dag sin KNUD
GUD give det Begyndte maa behage Himmelens GUD!

Jeg nødig skriver Brude-Vers; Thi her behøves Skruer:
At skrive udi Vehr og Wind alt hvad, som ikke duer;
Det er det samme, som om jeg i Lufsten sik den Mad,
Som bare gør Indbildungen, men ikke Maven glad.

Jeg heller vil, i Sørge-Huus Tragedien forstilles,
End at vaa Hyrde-Piberne i Verdens Samling spilles;
Hist seer jeg Livets Ende-Maal for Dynene er sadt:
Her seer jeg Verdens Aquavit mig beder en god Rat.

Snart vugges vi med Verled-Kind og spæde Borne-Taare;
Snart møder os den Period, der meere veed at saare:
Naar Riis og Prægl og videre forandrer vores Skif,
Og vi for Skoelle-Mestere maa giøre ydmyg Nit.

Snart lever vi i Friheds Stand, den bedste Stand paa Jorden;
Men Kiere! før vi veed deraf vi ere Slaver vorden;
Ski da vi drømte os et Liv, hvor Nectars Floder gaaer,
Vi ofte, som huin Tantalus i Strommen tørstig staaer.

Er nogen Stand i Verden til, som mere burde glæde?
Saa bør det være Egte-Stand, der gir den gyldne Kjæde,
At twende bindes sammen i et eenest fierligt Baand,
Og Hierter skienkes ved at tæ hinanden udi Haand.

Men Kiere! er vel nogen Stand meer ynklig paa Jorden,
Naar Egte-Stand en Dicble-Stand desverre! bliver, vorden,
Naar Elims-Kilden stræpen skal, som Mahre Vandet staae,
Naar skævt, naar krumt, naar galt, naar suurt skal hver en Dag
fremgaae?

Naar Manden han vil være Hans, og Konen en Xantippe?
Naar Konen vil tæ Buxerne, naar Manden en vil slippe:
Naar for hver Skilling Manden saaer, maa giøres Regenskab,
Saa Manden tænker skælvende: I Dag er Domme-Dag?

Ach Gud bevare hver en Mand fra saadan Benjer-Kone,
Da hver en Kone hellere bør være Mandens Krone;
Men Torne-Kroner oftest nu blir sadt paa Hovedet
Paa Manden, medens Konen, hun oppynter næt sit Sætt.

Saaledes tænker jeg en skal min Ven JENS BRAAGE være,
Der skal fortiene dette Navn blandt Mænderne at bære:
En Eblet aldrig falde skal langt bort fra Træets Roed
Hands Møer og Fær, som Linde-Træer, i Verden blant os stoed.

Fra Buggen jeg Hr. BRAAGDM! Dig ret noye haver fiendet,
Og, har der nogen Dydens Son til hendes Chor sig vendet;
Saa er Du den, jeg synger om fra stille Bugge-Blee
Til nu, jeg veed, at Byen skal i Dag Dig BRAAGDM see.

Prophet jeg hverken været hår, og aldrigen jeg bliver;
Men Sandhed, som staaer altid fast, besaler mig, der skriver:
At skrive dette, ved at spaae, Du blir en Ondig Mand,
Oprigtig, Erlig, Smild, og Tro udi Din Egte-Stand.

Neg ikke har den Ere nu Din BRAAGD ret vel at fiende;
Men Angtet oftest snarer gaaer, end Breve man kand sende:
Saaledes Hendes Titel er: Een mig forgangen gab:
JENS BRAAGE viislig har søgt ud for sig en vakkert Stav.

Lyksalig Mand, som ikke gaaer ved Egteskab i Blinde,
Og lår en Smule-Kopperne og Stæz og Fiaz sig vinde;
Men bruger Lapis Lydius, den rette Prove-Steen,
Og efter Proven tager sat og aldrig være seen.

VOTUM.

Lever saa længe, Tønster at leve,
Begge tilsammen i Dyd og i Noe!
Skal det saa vere, at Lykken skal svæve
Inden, og uden Jers Kierligheds Boe;
Lev da saaledes, at Himlen behager
Altid sit Amen at legge dertil;
Aaget indbyrdes i Kierlighed drager:
Tordner detude; tie inde kun still.
Lever saaledes I daglig skal tænke:
Skilsmissen kommer dog engang for Dag;
Gid da hverts Herte hinandens saa lænke,
Lutter i Dydernes herligste Sag!
Lever i Moab til Himlen behager
Raadigst fra Canân at sende det Bud:
Kommer I Benner! fra Jorden bortdrager
Til Eders venligste, fierligste Gud!
Faer I hinanden; saa face nu hverandre
Mit udi Kierligheds sodeste Boe!
Kommer der Skæbuer; vil Lykker forandre;
Glædes og svæver, og værer i Noe!
Lever som Børn, der leger tilsammen,
Kiendes og vendes og brygger og boer,
Brydes og skydes og glædes og flages,
Midt udi altig er Kierlighed stoer!

